

Tacksägelsedagen

3 Årg.Ev. Luk. 19:37-40

I.N.J

*”Ge Jesus äran, frälsta mänsklighet”
(Sv.Ps. 17 v 1)*

Så skall vi sjunga som avslutning på vår högmässa idag. En härlig psalm! Men vi får ge oss till tåls innan vi stämmer in i den. Vår gudstjänst är ju inte slut ännu! Istället skulle vi fundera en stund, på vad det betyder, att ge någon ära? När vi sjunger skall det ju inte vara *tanklöst*, utan med *eftertanke*!

Att ge någon ära betyder ju att man inte tar den själv, att man *upphöjer* någon annan, låter någon annan *stå i centrum*, låter jublet och lovsången gälla *någon annan*. Det är till det psalmen uppmanar: Ge Jesus äran.

Men varför? Vem skall ge honom äran? Och hur skall det gå till? Kring de frågorna skall vi samla våra tankar i predikan idag. Alltså:

ÄMNE: GE JESUS ÄRAN

I. Ge Jesus äran – varför?

Ja, varför han? Säkert var det många som den gången tyckte att det var direkt opassande! Som de magsura fariséerna, de som vill tysta lovsången. Inte tyckte de att Jesus *var* något märkvärdigt, utan att han *gjorde* sig märkvärdig. Inte kunde Jesus vara Messias, snarare en parodi på honom, allra helst som Jesus gjorde sitt intåg i Jerusalem, fattig och *”ödmjuk”*, inte i skinande rustning, och ridande, inte på en stridshäst, utan *”på en åsna”*, och att han omgavs inte av beväpnade soldater, utan en hop hosiannasjungande och palmviftande lärjungar! Skulle *han* vara något att upphöja och ära?

Det är många som tycker likadant i vår tid. De hånler, eftersom de inte tror att Jesus lever! För dem är han död. Därför är det helt befängt, att Jesus skulle komma till oss lika verkligt och påtagligt idag som då han red in i Jerusalem, om än det sker under tecken, i Ordet och i sakramenten.

Men anledningen till att Jesus skall ha äran, han och ingen annan, det är ju *att han inte är vem som helst*, utan *den Levande och Uppståndne Herren* och att de gärningar han har gjort och ständigt gör, är *”gärningar som väcker häpnad”* (Ps 46:8). Vi läser ju om det i vår text, där det står, att anledningen till att lärjungar-

na, ”i sin glädje ljudligt började prisa Gud”, det var ”alla de underverk de hade sett” när de följde Jesus.

Därför kan man inte som fariséerna stå på avstånd, man måste följa Jesus. Då fattar man varför han skall ha äran! Då börjar det *stora äventyret*, då man liksom vandrar från ”klarhet till klarhet”, då man alltmer kommer till insikt i ”hemligheten med Kristus” (Ef. 3:4) och förstår hur mycket man behöver honom, hur livet får en mening endast i gemenskapen med honom och man också ger honom äran för nåden att få vara hans.

II. Ge Jesus äran – vem?

Ja, svaret är ju redan givet: *Hans lärjungar i alla tider!* De har verkligen anledningen till det.

Det gällde om *Jesu första lärjungar*. Med egna ögon hade de fått se Guds härlighet bryta fram i Jesus, i hans ord och gärningar. När han talade med dem om Guds rike, när han öppnade frälsarfamnen för syndare och gav de föraktade deras värde och värdighet tillbaka, när han såg de marginaliserade, dem som ingen brydde sig om, barnen t.ex. som han tog upp i sin famn och välsignade, och kvinnorna, de som av samtiden inte ens ansågs vittnesgilla, men som fick vara hans lärjungar och följa honom på precis samma villkor som männen, då förstod lärjungarna att Gud är kärleken (1 Joh. 4:16), att han också var *deras* himmelske Fader och att de, för Jesu skull, fick kalla sig *hans barn*.

Och när Jesus botade de sjuka, när han predikade livsmodets, tröstens och hoppets ord, när han stillade både vågor och vindar, mättade de hungrande och till och med gav de döda tillbaka till livet, då begrep de att *Gud själv* hade kommit dem nära, att Jesus hade gett Gud ett ansikte på jorden, förklarat honom för dem, gjort honom tydlig och gripbar. Kunde de därför göra annat, än *ge Jesus äran* för det han gjort?

Det är på samma sätt med *Jesu lärjungar i vår tid*. Eftersom Jesus är densamme ”i går, idag och i all evighet” (Hebr. 13:8), sker det fortfarande underbara ting som den gången. För ett under är det varje gång en människa blir *vunnen för Jesus* och slutat upp att leva som vore man sin egen. Man tillhör Jesus. Han har köpt mig. ”*Priset är betalt*” (1 Kor. 6:20).

Man vet sig vara älskad och sedd, att man är Guds barn, att man har sina synders förlåtelse, att Jesus alltid finns vid min sida och aldrig skall ”*svika och överge mig*” (Hebr. 13:5). Man har en stor Herre att leva för, en himmel att vandra mot, en evighet med Jesus. När man på det sättet *personligen* fått erfara vem Jesus är, när man inte står på avstånd längre, då kan man inte annat än *ge Jesus äran*.

Om än lärjungarna i vår text inte var självgoda som fariséerna och måna om sin egen ära, var de ändå stolta över att höra Jesus till. Det får vi vara. Men inte högmodiga. Kanske är det en och annan kristen, både då och nu, som sätter näsan vädret och har hög svansföring, som om Jesus också var särskilt stolt över dem! Men det märkliga – och härliga – det är ju längre man vandrar i Jesu sällskap, ju mindre blir man i sig själv, medan Jesus blir allt större. Och då blir det *än förunderligare*, att jag fortfarande får följa honom, att han ännu räknar mig till sina lärjungar, trots att jag inte har något att göra mig märkvärdig för.

När vi därför undrar om sådana som vi verkligen kan kalla oss Jesu lärjungar, då får vi påminna oss att Jesus red mot försoningens kors, där han i obegriplig kärlek gav sitt liv för mig *”för att jag skulle vara hans egen, bliva och leva under honom i hans rike, och tjäna honom i evig oskuld, rättfärdighet och salighet”*. Så mycket större anledning har jag att jubla: *Äran tillhör Jesus*.

III. Ge Jesus äran - hur?

Även det svaret är givet: *genom lovsång*, den lovsång som föds ur tron och flödar över av glädje! Att världen inte tål att vi *ger Jesus äran* och att vår lovsång retar och skär i öronen på dem som inte tror på honom, även *det* ger oss evangelietexten idag exempel på. Några fariséer i folkmassan förebrådde ju lärjungarna deras sång. *”Mästare, säg åt dina lärjungar att sluta.”* lød deras förbittrade kommentar.

Men lärjungarna blev inte rädda. Fariséerna förmådde inte tysta deras sång. De flätade inte benen och bad inte om ursäkt. De visste vem Jesus var! Därför gav de honom äran och sjöng frimodigt sitt: *”Hosianna i höjden”*.

Vi skall göra som de! Visst, det finns mycket som vill tysta vår lovsång. Inte bara människor. Nej, det finns starkare makter än indignerade fariséer som vill tysta vår lovsång. Jag tänker på allt det mörka och svåra vi möter i livet: sjukdom, motgångar, besvikelser och sorg.

Världen kan ibland tyckas vara en bra underlig plats för lovsång. När livet far hårt fram med oss, då tillvaron visar sig för oss i alla sin vederstygglighet, då är det så lätt att glömma bort vad man äger i tron på Jesus - och det gör vi nog alltför ofta. Och då är det väl inte så konstigt, att vi mera ser ut som medlemmar i *”dysterkvistarnas förening”* och att våra gudstjänster mer liknar en minnesstund efter en begravning, eller ännu värre: en likvaka, när de istället skulle vara ett möte med den uppståndne Herren och vi kristna en uppsluppen skara som i hans sällskap sjungande drar livsvägen fram.

Ja, mina vänner *”lovsång anstår oss”* (Ps. 147:1). Det finns så många skäl att vara glad, sjunga och ropa ut hur stor Jesus är och ge honom äran, att om vi teg,

så skulle "*stenarna ropa*". Märker du inte att Jesus är oss lika nära idag som den gången han red in i Jerusalem? Lycklig du som drar livsvägen fram i hans sällskap. Med Jesus har du funnit den sanna glädjen, glädjen över att vara älskad. Den glädjen har inget att skaffa med världens ytliga och flabbiga glädje. Inte heller tar den alltid sig uttryck i *ljudlig* sång, så som det gjorde i evangeliet, men den finns där i ens inre, hur livet än gestaltar sig, för som Jesus sagt: den glädjen kan ingen ta ifrån oss (Joh. 16:22). Amen.

Psalmer: 4, 168, 260, 17.